

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg takker for svaret, men det er bestemt ikke tilfredsstillende. Jeg synes at have godtgjort tidligere, at beslutningen hviler på et dårligt fagligt grundlag. Der har været lang tid til at arbejde med sagen, men man er kommet meget sent i gang med høringsfristen.

Jeg synes, ministeren skulle tage lidt ved lære af kulturministeren, som dog har sendt noget materiale ud om radio- og tv-området med et helt anderledes varsel. Den samme minister anvendte heller ikke latin, da hun skulle bede befolkningen om at kommentere materialet; men det er rent faktisk forholdet med hensyn til en del af materialet i den aktuelle sag. Det har ikke været let for folk at forholde sig til.

Derudover mener jeg, at en offentlig høringsfrist på 2 måneder for noget, der vil påvirke så store landskabsområder i så mange år fremover, er for kort. Det kan ikke være en hensigtsmæssig måde at gøre det på, navnlig ikke, når der ikke findes en klar oversigt over de begrænsninger, der sker som følge af sagen.

Jeg vil derfor gerne spørge, hvorfor materialet først er udsendt på nuværende tidspunkt. Og jeg vil også spørge: Når ministeren har så meget imod at give en længere høringsfrist, kunne han så ikke indskrænke sig til kun at tilmelde og udpege de områder, der allerede er fuglebeskyttelsesområder, over for EU, så vi får udvalgt de rigtige områder efter en lang, grundig, folkelig debat, hvor også idrætsorganisationerne, spejderne osv. får den tid, der skal til for at gennemgå de områder? De er ikke professionelle på området, men de er modspillere eller medspillere, og skal vi frede store områder, er det vigtigt, at der er en folkelig forståelse for det.

Hvis man f.eks. ser på det sydfynske øhav, er der kommet protester fra Sammenslutningen af Små Danske Øer, som synes, det er urimeligt, at øerne skal udlægges til et stort naturreservat. Når man samtidig har en linje, der kører på, at man vil gøre noget for de små øer, så et almindeligt erhvervsliv kan fungere, må man selvfølgelig ikke stække dem på den måde. Jeg vil spørge, om ministeren ikke finder, der er en inkonsekvens i regeringens politik på det område.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg vil gerne i tilslutning til det sidste spørgsmål spørge: Hvordan er egentlig de generelle regler for erstatning på området? Er det erstatningsfri områdeindskrænkning, vi her taler om?

Nu taler vi om habitatsområderne – altså bosætningsområder for trækfugle – som har indskrænkede dyrknings- og etableringsmuligheder. Vi har også Ramsarområderne, vi har en hel stribe områder efterhånden. Jeg er bekendt med, at kreditforeningerne nu i stigende omfang begynder at interessere sig for, hvilke begrænsninger der er pålagt disse ejendomme.

Derfor synes jeg, det er relevant at spørge ministeren: Hvor er retssikkerheden henne? Hvor er grundlovens erstatningsbestemmelser henne? Hvilke regler kommer til at gælde for dette nye område? De ændrede vurderingsforhold for de virksomheder og ejendomme, der er tale om, skal jo i høj grad med i billedet.

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.): Jeg går ud fra, at hr. Niels J. Langkildes store interesse for denne sag skyldes, at direktivet blev vedtaget under den tidligere, konservative miljøminister, nemlig i 1992.

Som spørgeren godt ved, tager det jo tid, når Kommissionen efter udarbejdelsen af et direktiv skal definere de præcise afgrænsninger, medlemslandene skal lægge til grund for de indstillinger, de skal komme med – i dette tilfælde altså i juni måned i indeværende år. Der har været et langt og sejt udredningsarbejde fra Kommissionens side, og det betød, at medlemslandene – herunder Danmark – først i 1994 havde grundlag for at begynde at udarbejde de indstillinger, som skal foreligge i juni måned.

Fra dansk side har vi gjort – det mener jeg at kunne sige som fungerende miljø- og energiminister – hvad vi kunne for at inddrage alle interessenter i denne sag. Ikke blot har de involverede myndigheder, som efterfølgende skal forestå myndighedsudøvelsen og kontrollen på området – nemlig amterne og kommunerne – men også en lang række interesseorganisationer og grønne organisationer været involveret i både den tekniske høring og efterfølgende i den ordinære høringsrunde.

Skov- og Naturstyrelsen har brugt den tekniske høring til at sikre sig, at der i grundlaget for den egentlige høring blev taget en lang række forbehold og initiativer. Dette skete for at sørge for, at det fik et indhold, der gjorde, at alle høringsberettigede kunne få et ordentligt grundlag for det endelige høringssvar. Men hr. Niels J. Langkildes store interesse for sagen må vel bygge på, at direktivet blev vedtaget under en konservativ minister.